

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Terinvest, spol. s r.o.**, se sídlem Bruselská 14/266, Praha 2, zastoupena JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem se sídlem Stavitzská 6/1099, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, **II. ABF, a.s.**, se sídlem Mítoňská 645, Praha 9, zastoupena Mgr. Davidem Belhou, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 13/1153, Praha 5, **III. Výzkumný a zkušební letecký ústav, a.s.**, se sídlem Beranových 130, Praha 9, **IV. PVA servis s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Beranových 667, Praha, zastoupena Mgr. Jaroslavem Dvořákem, advokátem se sídlem Gorkého 502, Kladno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení III. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 6 A 62/2012 – 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení III. **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jiřího Svobody, advokáta.
- III. Žalovaný a osoby zúčastněné na řízení I., II. a IV. **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení III. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 6 A 62/2012 – 104, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) výrokem I. napadeného usnesení zastavil řízení o žalobě společnosti Terinvest, spol. s r.o., kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 1. 2012, č. j. S-MHMP

984226/2011/OST/So, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. O nákladech řízení rozhodl městský soud výrokem II. napadeného usnesení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. téhož usnesení rozhodl o vrácení poměrné části zaplaceného soudního poplatku žalobkyni.

Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že v předmětné věci nebylo doposud jednáno a že žalobkyně vzala podáním doručeným správnímu soudu dne 21. 11. 2014 svou žalobu v celém rozsahu zpět. Z uvedených důvodů proto podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o žalobě společnosti Terinvest, spol. s r.o. zastavil. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. a o vrácení soudního poplatku podle ust. § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto usnesení podala osoba zúčastněná na řízení III, Výzkumný a zkušební letecký ústav, a.s. jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka napadá usnesení městského soudu kasační stížností ve všech jeho výrocích. Namítá, že městský soud neměl řízení o žalobě usnesením zastavit, ale měl se podanou žalobou meritorně zabývat a ve věci pak rozhodnout rozsudkem. Jde-li o výrok o nákladech řízení, tak i zde městský soud postupoval nezákonně, když měl správně rozhodnout až v závislosti podle úspěchu či neúspěchu stran v řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření považuje kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení III. za obstrukční a nedůvodnou. Mimořádný opravný prostředek stěžovatelky svědčí o tom, že stěžovatelka, byť zastoupena osobou s právníkem vzděláním, není obeznámena s dispozičním oprávněním žalobkyně, tj. s jejím právem vzít žalobu zpět a k tomu se vztahující povinností správního soudu řízení o takové žalobě bez dalšího zastavit (§ 47 s. ř. s.). Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy k podané kasační stížnosti uvádí, že postup pro případ, kdy žalující osoba vezme svou žalobu zpět, stanoví jednoznačně ust. § 47 písm. a) s. ř. s. Toto ustanovení zřetelně ukládá rozhodujícímu soudu povinnost řízení o žalobě zastavit, vzal-li žalobce svůj návrh zpět. Tak tomu bylo i v této věci. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Osoba zúčastněná na řízení IV. PVA servis s.r.o. v likvidaci se zcela ztotožňuje s postupem městského soudu a je přesvědčena o jeho správnosti. Vzhledem k tomu, že žalující osoba může vzít svůj návrh zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.), byl správní soud v tomto případě oprávněn zkoumat pouze to, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení (projev vůle žalobce vedoucí k zastavení řízení a skutečnost, že ve věci doposud nebylo rozhodnuto správním soudem). Jelikož obě tyto podmínky byly v předmětné věci splněny, městský soud řízení zastavil v souladu se zákonem. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Osoby zúčastněné na řízení I. (Ministerstvo financí) a II. (ABF, a.s.) se k podané kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení III. nevyjádřily, ač s ní byly řádně obeznámeny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán při tom rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že žalobou ze dne 20. 4. 2012, doručenou městskému soudu dne 23. 4. 2012, se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí správního orgánu - Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 21. 1. 2012, sp. zn. S-MHMP 984226/2011/OST/So, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18 ze dne 2. 8. 2011, č. j. MC18/795-14/2010/OV/UR/Ry, a vrácení věci žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Dne 21. 11. 2014 byla městskému soudu ke sp. zn. 6 A 62/2012, doručena písemnost žalobkyně ze dne 20. 11. 2014, označená jako „ZPĚTVZETÍ ŽALOBY, SOUHLAS SE ZPĚTVZETÍM ŽALOBY, VZDÁNÍ SE NÁROKU NA NÁHRADU NÁKLADŮ ŘÍZENÍ“. V tomto podání žalobkyně, mimo jiné, výslovně uvedla, že bere svou žalobu v plném rozsahu zpět a navrhla městskému soudu, aby řízení o její žalobě zastavil a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Městský soud usnesením ze dne 27. 11. 2014, č.j. 6 A 62/2012 - 104, poté řízení o žalobě společnosti Terinvest, spol. s r.o. zastavil (výrok I.). O nákladech řízení rozhodl městský soud výrokem II. napadeného usnesení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. téhož usnesení rozhodl o vrácení poměrné části zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč žalobkyni.

Kasační stížnost není opodstatněná.

Podle ust. § 37 odst. 4 s. ř. s. navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

Otázkou přezkoumávání usnesení krajského soudu o zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby se Nejvyšší správní soud zabýval dříve. Již v rozsudku ze dne 13. 11. 2003, č.j. 3 Ads 36/2003 - 54, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 407/2004, mimo jiné konstatoval, že: „*Jestliže žalobkyně ve svém podání výslovně uvedla, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu bere zpět, soud za splnění podmínek § 37 odst. 4 s. ř. s. řízení dle § 47 písm. a) s. ř. s. zastaví*“. V rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č.j. 4 As 24/2012 - 18, který je dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „*Nejvyšší správní soud není při rozhodování o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby, oprávněn jakýmkoli způsobem projednávat věc samu. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je v takovém případě pouze to, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení*“.

Nejvyšší správní soud se proto ve světle uvedené právní úpravy a předestřených judikатурních závěrů zabýval jen otázkou, zda v řízení před městským soudem byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s., či nikoliv. Kasační soud při své přezkumné činnosti dospěl k závěru, že městský soud řízení o žalobě společnosti Terinvest, spol. s r.o. zastavil oprávněně. Je tomu tak proto, že z podání žalobkyně ze dne 20. 11. 2014 zcela zřetelně a srozumitelně vyplývá projev vůle žalobkyně, že svou žalobu bere zpět. Na tomto projevu vůle nic nemění ani vyjádření žalobkyně o deklarováném narovnání, či vzdání se práva na náhradu nákladů řízení osob zúčastněných na řízení II. a IV. Uvedenému procesnímu postupu městského soudu nebrání ani žádná jiná skutečnost (srov. § 96 OSŘ), neboť v předmětné věci nebylo do vydání napadeného usnesení jednáno. Do okamžiku zpětvzetí návrhu žalobkyně (21. 11. 2014) rovněž nebylo městským soudem o žalobě společnosti Terinvest, spol. s r.o. rozhodnuto.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení II. se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka (osoba zúčastněná na řízení III.), jejíž kasační stížnost byla zamítnuta, neměla ve sporu úspěch a je proto povinna zaplatit procesně úspěšné žalobkyni, zastoupené na základě plné moci advokátem, na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení) v hodnotě 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“) a v náhradě hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 714 Kč. Jelikož náklady řízení žalobkyně vznikly výlučně ve vztahu ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení III., uložil soud povinnost k náhradě těchto nákladů právě osobě zúčastněné na řízení III., resp. neúspěšné stěžovatelce.

Výrok o náhradě nákladů řízení III. se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Obdobně žádné náklady nevznikly ani osobám zúčastněným na řízení I., II. a IV. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalovaný a osoby zúčastněné na řízení I., II. a IV. nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu